

[Slebsager.]

fandt Sted under Ministeriet Neergaard, men under det Ministerium, som Statsministeren selv var Medlem af. Men hvad har Socialdemokratiet under Statsministerens Ledelse nu udrettet for Genrejsningen af den danske Krone? Er der fra dette Partis Side fremsat Forslag, som Rigsdagen har samlet sig om, og som har ført med sig, at vi igen fik en ærlig og fuldgod Krone? Ja, vi husker vist alle Socialdemokratiets Valgprogram ved Valget i 1924. Det bestod som bekendt af en Formuekonfiskation paa ca. 440 Mill. Kr. og en alt omfattende Importregulering, en Formuekonfiskation, som vilde have draget store Millionbeløb ud af det arbejdende Erhvervsliv og derigennem svækket dette, og en Importregulering, som vilde have lagt hele vor Indførsel i Baand og Bast. Et saakaldt Økonomiraad skulde praktisk talt have Raadighed over hele Landets Erhvervsliv. Om de Opgaver, der stilledes dette Økonomiraad, hedder det bl. a. i Forslaget — jeg skal citere nogle ganske enkelte Ting:

„Økonomiraadets Opgave er at lede det Arbejde, der er fornødent for Stabilisering og Højnelse af den danske Valuta samt til Betryggelse for dansk Erhvervsliv.“

Og om Importreguleringen hedder det i Punkt 3:

„I den Udstrækning, som Økonomiraadet og Ministeriet skønner det vil være formaalstjenligt, foretages Importbegrænsning for saadanne Varer, der kan anses som Luksusvarer, eller hvis Import under de forhaandenværende Forhold i øvrigt maa anses at være uheldig for det danske Samfund.“

Det er jo fuldkommen klart af denne Bestemmelse, at dette Økonomiraad paa 18 Medlemmer, tror jeg det var, fik fuldkommen Hals- og Haandsret over Importen. Med Hensyn til Nationalbanken hedder det:

„Nationalbanken giver efter Samraad med Økonomiraadet Regler for Bankernes Ydelse af Laan og Kredit, som Regel kun med det Formaal at støtte indenlandsk Produktion og den tilladte Import. Foranstaltningernes Udførelse paahviler Nationalbanken, som dog maa tage Hensyn til de Raad, som Økonomiraadet maatte give.“

Det er et højt ejendommeligt Punkt, hvor Statsministeren søger at give Direktiver for Nationalbanken, der ellers har sine Direktiver i Oktrojen, og hvor Statsministeren vil lægge Nationalbankens Myndighedsomraade ind under Økonomiraadet,

noget, han aldeles ikke har Ret til uden at faa Oktrojen forandret.

Som man ser, var der i disse Forslag om Økonomiraadet ikke til Nationalbanken noget Krav, som fremhævede denne Institutions Pligt eller Ansvar overfor Landets Valuta. Heller ikke stilles der Krav om, at den skulde holde Kronen i en bestemt Kurs.

Kort Tid efter Valget indkaldte Ministeriet Stauning Rigsdagen til en Sommer-samling, og Statsministeren fremsatte sine to Valutaforslag. Ingen af dem blev gennemført. Folketinget henlagde Formuekonfiskationen, fordi ikke blot Venstre og Konservative var imod den, men ogsaa Det radikale Venstre, og Landstinget forkastede Importreguleringen. Og dermed var Regeringen paa bar Bund i Valutaspørgsmaalet.

Hvad gjorde den højtaerede Statsminister saa? Jo, han greb til det Raad, som han ogsaa har grebet til senere: han nedsatte en Kommission, et Valutaraad, som under Forsæde af Statsministeren selv skulde underkaste Valutasituationen en ny Overvejelse.

I dette Valutaraad blev fra forskellige Sider de gammelkendte Krav om Toldbeskyttelse og Importregulering ført frem paa ny. Men Venstres Repræsentant, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, gjorde heroverfor stærkt gældende, at den Forbedring af Handelsbalancen, der tilsigtedes med disse Forslag, aldeles *ikke* kunde genrejse Kroneværdien; den eneste Vej til Stabilisering og Genrejsning af Kronens Værdi var — inden Moratoriet om Fritagelse for Guldindløselighed blev fornyet — at stille bestemte og uafviselige Krav til Nationalbanken, som under de bestaaende Forhold var fritaget for sine Forpligtelser, men dog havde fuld Frihed med Hensyn til Seddeludstedelse.

Se, den saglige Styrke, der laa i dette Standpunkt, havde til Følge, at alle Partier i Valutaraadet til sidst gav det deres Tilslutning gennem den enstemmige Udtalelse, med hvilken Valutaraadet afsluttede sit Arbejde.

I denne Udtalelse hedder det bl. a.: „Raadet finder det paakraevet, at der, inden Loven om Suspension af Nationalbankens Guldindløselighedspligt fornyes, træffes en Ordning, hvorved der indtil 1. Juli 1925 opretholdes en Sælgerkurs paa Dollars, der svarer til en Guldværdi af den danske Krone paa omkring 65 Ø., og at denne Sælgerkurs i de følgende 3 Halvaar nedsættes, saaledes at den danske Krones Guldværdi i hvert Halvaar stiger